

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: **AVEFLOR, a.s.**, IČO: 64259838
sídlem Budčeves 26, 507 32 Budčeves
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Píchou
sídlem Sladkovského 51, 506 01 Jičín

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2022, č. j. MZP/2022/550/636,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní procesní vývoj

1. V nynější věci se městský soud zabývá otázkou povinného označování biocidních přípravků. Konkrétně městský soud řeší dvě otázky: A) aplikaci požadavků na velikost výstražných symbolů na obalech (nejen) biocidních přípravků a, B) zda se povinnost identifikace dodavatele (údaj o telefonním čísle) v nařízení č. 1272/2008/ES o klasifikaci,

označování a balení látek a směsí (dále jen „**nařízení CLP**“)¹ plně uplatní i pro výrobky spadající pod nařízení č. 528/2012/EU o biocidních přípravcích (dále jen „**nařízení BPR**“)².

2. Žalobkyně je výrobcem kosmetických prostředků, medicínálních a veterinárních přípravků ve formě kapalných a práškových aerosolů; je následným uživatelem, který uvádí na český trh nebezpečné chemické směsi, a je právnickou osobou uvádějící na český trh biocidní přípravky. Právní otázky, které městský soud řeší, vznikly na základě kontroly provedené u žalobkyně dne 16. 9. 2021 Českou inspekci životního prostředí, Oblastní inspektorát Hradec Králové (dále jen „**ČIŽP**“). Předmětem kontroly bylo dodržování právních předpisů v oblasti chemických látek a biocidních přípravků u biocidního přípravku „*Arpalit*® *BIO REPELENT SPREJ*“ v balení o objemu 60 ml a 150 ml (dále jen „**přípravek**“). Spotřebitelé přípravek užívají jako repelent proti komárům a klíšťatům. Uvedený přípravek (nebezpečná chemická směs) byl v obou velikostech klasifikován podle nařízení CLP jako Aerosol 2; H223, H229 a Eye Irrit. 2; H319 s nebezpečností pro fyzikální bezpečnost a pro zdraví.
3. Žalobkyně nejprve podala námitky proti kontrolním zjištěním v protokolu o kontrole ze dne 16. 9. 2021 a následně podala odpor proti příkazu ČIŽP. ČIŽP poté rozhodnutím ze dne 4. 3. 2022, č. j. ČIŽP/45/2022/1421, ve znění opravného usnesení ze dne 22. 3. 2022, č. j. ČIŽP/45/2022/1982 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), uznala žalobkyni vinnou ze dvou přestupků podle zákona č. 324/2016 Sb., o biocidech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o biocidech**“), a to:
 1. **přestupku dle § 11 odst. 1 písm. c)**, neboť jako držitel povolení v období od 1. 1. 2019 do dne kontroly porušila povinnost dle čl. 69 odst. 1 nařízení BPR tím, že uváděla na český trh celkem 9203 ks přípravku o objemu 60 ml a celkem 44975 ks přípravku o objemu 150 ml, aniž je označila v souladu s čl. 17 nařízení CLP. Výstražné symboly nebezpečnosti neměly na přípravku o objemu 150 ml požadovanou velikost 16 x 16 mm; u obou velikostí přípravku nebylo na obale u identifikace dodavatele uvedeno ani telefonní číslo;
 2. **přestupku podle § 11 odst. 1 písm. h) zákona o biocidech**, neboť jako právnická osoba nevypracovala a neposkytla dle čl. 70 nařízení BPR bezpečnostní list k biocidnímu přípravku.
4. Za uvedené přestupky ČIŽP uložila žalobkyni pokutu podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona o biocidech ve výši 25 000 Kč.
5. Žalobkyně proti rozhodnutí ČIŽP podala odvolání, ve kterém zejména brojila proti spáchání přestupku pod bodě 1 (otázka označení přípravků). Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil [soud dodává, že napadené rozhodnutí je datováno dnem 17. 6. 2021, nicméně z výše popsaného časového průběhu je zřejmé, že jde o omyl a že rozhodnutí bylo vydáno 17. 6. 2022].

II. Žaloba

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008, o klasifikaci, označování a balení látek a směsí, o změně a zrušení směrnic 67/548/EHS a 1999/45/ES a o změně nařízení (ES) č. 1907/2006, *Úř. věst. L 353, 31.12.2008, p. 1–1355, ve znění pozdějších předpisů*.

² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 528/2012 ze dne 22. května 2012 o dodávání biocidních přípravků na trh a jejich používání Text s významem pro EHP, *Úř. věst. L 167, 27.6.2012, p. 1–123, ve znění pozdějších předpisů*.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

6. Žalobkyně se svou žalobou, postoupenou zdejšímu soudu Krajským soudem v Hradci Králové, domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. To napadla v rozsahu přestupku pod bodem 1 a současně s tím napadla i výrok o uložené pokutě.
7. Žalobkyně nejprve zdůraznila, že žalovaný se náležitě nevypořádal s odvolacími námitkami. Odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc označila za vnitřně rozporné. K tomu dodala, že žalovaný vedl v tomto případě nepřipustné správní uvážení ohledně otázky rozměru výstražného symbolu.
8. Pokud jde o obsah žaloby, žalobkyně svoji argumentaci rozdělila do dvou oblastí, a to:
 - a) právní výklad pravidel nařízení CLP pro stanovení minimální velikosti štítků a výstražných symbolů nebezpečnosti na obalech látek nebo směsí (nařízení podle ní obsahuje jen doporučení, minimální velikost není závazně stanovena);
 - b) řádné označení držitele povolení na biocidních přípravcích telefonním číslem (nařízení CLP se jako subsidiární nepoužije).
9. Žalobní námitky soud blíže rozvede v rámci své argumentace.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobní argumentace je u obou sporných otázek totožná s odvoláním, a odkázal tak na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Zdůraznil, že problematika velikosti štítků a výstražných symbolů nebezpečnosti byla podle žalovaného v napadeném rozhodnutí vyložena v souladu s nařízením CLP, a to s ohledem na účel a smysl nařízení BPR a nařízení CLP. Setrval na závěrech, že minimální velikost štítku je standardně 52 x 74 mm a výstražného symbolu pak 16 x 16 mm a že přípravky musely být označeny i telefonním číslem.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. presumován). Soud nenařizoval jednání ani za účelem dokazování, neboť při posouzení věci bylo možné vyjít z podkladů ve správním spise, jímž se samostatně nedokazuje. Účastníci řízení ostatně nad rámec správního spisu k důkazu ničeho nenavrhovali.
14. Městský soud se nejprve zabýval v žalobě se opakujícími námitkami poukazujícími na vady odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně je právní argumentace žalovaného vnitřně rozporná, nelogická a nemá oporu v odkazovaných ustanoveních právních předpisů. Žalovaný se náležitě a přesvědčivě nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.
15. Těmito námitkám soud nemohl přisvědčit. Jednak již rozsah vlastní argumentace žalovaného od strany 11 (z celkem šestnácti stránkového) napadeného rozhodnutí podle

soudu naznačuje adekvátní a dostatečnou reakci žalovaného (i s ohledem na to, že žalobkyně fakticky stále opakuje velmi podobné, až totožné námitky). Žalovaný přitom reagoval na podstatu všech odvolacích námitek, v tomto ohledu dále doplnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Soud i s ohledem na vše níže uvedené rovněž neshledal argumentaci žalovaného vnitřně rozpornou či nelogickou. Jeho závěry jsou mu z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela zřejmé. Nelze ani tvrdit, že by odůvodnění nemělo oporu v právních předpisech – žalovaný odkazuje a cituje relevantní ustanovení unijních nařízení i zákona o biocidech.

IV.A Označování biocidních přípravků výstražnými symboly

16. Podle správních orgánů se měla žalobkyně dopustit porušení čl. 69 odst. 1 nařízení BPR tím, že na obalu přípravku o objemu 150 ml neměly výstražné symboly nebezpečnosti GHS02 a GHS07 požadovanou velikost 16 x 16 mm. Žalobkyně má naopak za to, že nařízení CLP neporušila – výstražné symboly na kontrolovaném přípravku měly ve smyslu nařízení CLP jím požadovaný rozměr 10 x 10 mm.
17. Tato žalobní námitka není důvodná. Soud vyšel z následující právní úpravy.
18. Předně, podle čl. 69 odst. 1 věty první nařízení BPR platí, *„držitelé povolení zajistí, aby biocidní přípravky byly klasifikovány, baleny a označovány v souladu se schváleným souhrnem vlastností biocidního přípravku, zejména se standardními větami o nebezpečnosti a pokyny pro bezpečné zacházení podle čl. 22 odst. 2 písm. i), a v souladu se směrnicí 1999/45/ES a případně s nařízením (ES) č. 1272/2008 (nařízení CLP; pozn. soudu)“*.
19. Směrnice 1999/45/ES byla nařízením CLP zrušena, podle přechodných ustanovení (čl. 61 nařízení CLP) se pro označování směsí použila do 1. 6. 2015, poté bylo nutné řídit se přímo nařízením CLP.
20. To v čl. 17 odst. 1 písm. d) stanoví, že látka nebo směs klasifikovaná jako nebezpečná a zabalená v obalu musí být označena štítkem, který obsahuje mj. výstražné symboly nebezpečnosti v souladu s článkem 19. Podle tohoto článku:
 - „1. Na štítku musí být uveden jeden nebo více příslušných výstražných symbolů nebezpečnosti, které mají sdělovat specifické informace o daném druhu nebezpečnosti.*
 - 2. S výhradou článku 33 musí výstražné symboly nebezpečnosti splňovat požadavky stanovené v oddíle 1.2.1 přílohy I. a v příloze V.*
 - 3. Výstražné symboly nebezpečnosti pro každou specifickou klasifikaci jsou uvedeny v tabulkách, které uvádějí prvky označení požadované pro každou třídu nebezpečnosti v příloze I.“* (pozn. zvýraznění doplněno soudem).
21. Pokud jde o bližší požadavky na štítky (a symboly na nich), podle čl. 31 odst. 4 nařízení CLP *„tvar, barva a velikost výstražného symbolu nebezpečnosti a rozměry štítku musí být v souladu s oddílem 1.2.1 přílohy I.“* (pozn. zvýraznění doplněno soudem).
22. Výše uvedené lze shrnout tak, že přípravek, který je nebezpečnou látkou nebo směsí, musí být označen štítkem, na kterém musí být mimo jiné umístěn jeden nebo více výstražných symbolů. Jak pro štítek, tak pro výstražné symboly, stanoví nařízení CLP určité požadavky na jejich velikost, tvar atd. Tyto požadavky upravuje příloha č. I k nařízení CLP v oddíle 1.2, resp. v pododdíle 1.2.1 (Obecná pravidla pro používání štítků podle článku 31).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

23. Podle části 1.2.1.3 přílohy č. I „*každý výstražný symbol nebezpečnosti pokrývá nejméně jednu patnáctinu minimální povrchové plochy štítku, který je určen k uvedení informací požadovaných podle článku 17. Minimální plocha každého výstražného symbolu nebezpečnosti nesmí být menší než 1 cm²*“ (pozn. potvrzení a zvýraznění doplněno soudem).
24. To pak dále doplňuje pododdíl 1.2.1.4, který přímo stanoví rozměry štítku a každého výstražného symbolu pomocí tabulky označené jako 1.3:

Minimální rozměry štítků a výstražných symbolů

<i>Objem balení</i>	<i>Rozměry štítku (v milimetrech) pro informace požadované podle článku 17</i>	<i>Rozměry každého z výstražných symbolů (v milimetrech)</i>
<i>nepřesahující 3 litry:</i>	<i>pokud možno alespoň 52 × 74</i>	<i>větší než 10 × 10</i> <i>pokud možno alespoň 16 × 16</i>
<i>větší než 3 litry, ale nepřesahující 50 litrů:</i>	<i>alespoň 74 × 105</i>	<i>alespoň 23 × 23</i>
<i>větší než 50 litrů, ale nepřesahující 500 litrů:</i>	<i>alespoň 105 × 148</i>	<i>alespoň 32 × 32</i>
<i>větší než 500 litrů:</i>	<i>alespoň 148 × 210</i>	<i>alespoň 46 × 46</i>

25. Správní orgány vycházely z toho že štítek musí mít u 1. skupiny balení (do 3 litrů objemu) minimální rozměry 52 x 74 mm a výstražný symbol 16 x 16 mm, ledaže by to nebylo možné dodržet. Žalobkyně považovala tyto hodnoty za pouhé doporučení a vycházela z rozměru 10 x 10 mm. Z protokolu o kontrole ze dne 16. 9. 2021, č. j. ČIŽP/45/2021/6118, v této souvislosti vyplývá, že přípravek o objemu 150 ml byl označen štítkem o rozměru 125 x 135 mm. Textové údaje na štítku byly podle ČIŽP snadno čitelné, na štítku však byly umístěny výstražné symboly nebezpečnosti jen o rozměru 10 x 10 mm. Podle ČIŽP není velikost výstražného symbolu 10 x 10 mm u výrobku o velikosti 150 ml dostačující.
26. Při řešení této otázky se soud musel zabývat tím, jaké jsou požadavky nařízení CLP na minimální rozměr štítku a v návaznosti na to, jaké jsou požadavky nařízení CLP na velikost výstražného symbolu. Pro vyřešení těchto otázek bylo stěžejní vypořádat se s významem slovního spojení „*pokud možno*“ ve smyslu tabulky 1.3. přílohy č. I k nařízení CLP.
27. Hned na úvod soud zdůrazňuje, že žalobkyně nemá pravdu, dovozuje-li, že ze slovního spojení „*pokud možno*“ vyplývá, že nařízení CLP (jeho přílohy), nestanoví minimální povrchovou plochu štítku (výstražných symbolů). Nařízení CLP je takovým druhem právního aktu Evropské unie, pro který je charakteristická jeho přímá závaznost, a to i pro osoby, na které se vztahuje. Nařízení z povahy věci nemůže být doporučením či právním aktem doporučující povahy. Jde o právní normu, která musí být logicky normativní. Podle teorie práva existují tři základní podoby normativnosti – příkaz, zákaz a dovolení. Vymezí-li právo jednotlivci jen určité alternativy chování, pak to je jeho právní povinnost. Je-li právní povinnost vyjádřena pozitivně (zde např. tím, že štítek a výstražný symbol na obalu látek a směsí musí mít určitý rozměr), je to pro adresáta právní normy zřejmý příkaz, resp.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

jediná alternativa jeho chování [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014 - 63, č. 3276/2015 Sb. NSS, bod 40 a násl.]. Rozměry v tabulce 1.3 přílohy č. I k nařízení CLP je proto třeba chápat jako minimální povolený standard (právní povinnost), kterého musí být dosaženo (k tomu srov. i bod 1.2.1.4 a slovní spojení „*rozměry musí být tyto*“). Ostatně, netřeba v této souvislosti připomínat, že samotná tabulka pod bodem 1.3. přílohy č. I. nařízení CLP je *výslovně* uvozena jako *minimální* rozměry štítků a výstražných symbolů. Uvádí-li se něco jako minimální rozměry, znamená to také, že lze zvolit lepší řešení k dosažení stanoveného cíle (zde dosáhnout větších rozměrů pro lepší viditelnost údajů na obalu nebezpečných látek nebo směsí ve smyslu bodu 1 preambule nařízení CLP), *a contrario* ovšem pod takto stanovený minimální standard bez důvodu (viz níže) jít nelze.

28. Unijní normotvůrce sice u nejmenšího objemu balení do 3 litrů skutečně zvolil jiné uvození minimálních rozměrů (u ostatních objemů zvolil výraz *alespoň*, zde *pokud možno*), tento rozdíl je ale třeba připsat tomu, že si byl vědom situací, kdy u výjimečně malých balení nebude možné dosáhnout ani takto stanoveného minimálního rozměru štítku o velikosti 52 x 74 mm (potažmo výstražného symbolu o rozměru 16 x 16 mm). Jinak řečeno, výraz „*pokud možno*“ je třeba vnímat jako výjimku z jinak pevně stanoveného pravidla pro případy, že by minimálního rozměru štítku 52 x 74 mm (16 x 16 mm v případě výstražného symbolu) nebylo možné dosáhnout (připouští se ve výjimečných případech, např. u nestandardně malého balení i menší štítek, potažmo výstražné symboly). V opačném případě by postrádalo smyslu takový údaj do závazného textu nařízení vůbec uvádět. Použití pojmu „*pokud možno*“ tedy optikou výše popsaných podob normativnosti fakticky představuje dovolení menšího rozměru štítku (a výstražného symbolu), pokud základní požadavek na minimální rozměry (příkaz) nelze dodržet.
29. Lze tedy vycházet z toho, že (standardním) *minimálním* rozměrem štítku je rozměr 52 x 74 mm, není-li výjimečně dán objektivní důvod (např. při postupu podle čl. 29 nařízení CLP) pro to, aby byl štítek menší. Skutečnost, že právě v čl. 29 nařízení CLP upravuje zvláštní způsoby označování, na tom nic nemění, neboť tyto zvláštní způsoby se bez dalšího nedotýkají rozměrů štítků (výstražných symbolů). Týkají se například způsobu podání informací (rozkládací štítek) nebo jejich rozsahu, výstražné symboly však vždy musí být uvedeny (viz pododdíl 1.5.1 Přílohy č. 1 nařízení CLP). Výstražný symbol tak musí mít i v těchto případech rozměry nejméně 10 x 10 mm, zároveň ale právě užití výrazu *pokud možno* u rozměrů štítku a u rozměru výstražných symbolů o rozměrech 16 x 16 mm umožňuje „jít“ pod standardní velikost. Existence těchto zvláštních postupů tak vysvětluje potřebu užití tohoto sporného výrazu, soud v tom neshledává žádný vnitřní rozpor.
30. Kromě jazykového a systematického výkladu tento pohled podporuje i výklad teleologický. Pohlížeje na věc optikou významu a cílů dané právní úpravy, je zřejmé, že jejím smyslem je zajistit dostatečně viditelné značení nebezpečných látek a směsí, není proto důvod se spokojit s naprostým minimem aprobovaným v souladu s výše uvedeným pro mimořádné situace (10 x 10 mm), pokud velikost balení a štítku umožňuje použití standardního požadovaného rozměru (16 x 16 mm).
31. Z toho pak vyplývá i (standardní) minimální rozměr výstražného symbolu. To, co bylo řečeno o významu minimálního rozměru u štítků, platí i pro výstražné symboly (zejména ve vztahu k výrazu „*pokud možno*“). Tím spíše, pokud platí obecné pravidlo, že každý výstražný symbol pokrývá nejméně 1/15 minimální povrchové plochy štítku. Proto, je-li
- Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

minimální rozměr štítku 52 x 74 mm (tj. 38,48 cm²), tak 1/15 z 38,48 cm² je 2,57 cm². Odmocnina z 2,57 cm² je 1,6 cm (tj. 16 mm). Každá strana výstražného symbolu ve tvaru čtverce tak musí mít nejméně 16 mm. To je přesně údaj, který odpovídá prvnímu řádku ve třetím sloupci tabulky 1.3. v příloze I. k nařízení CLP – u tohoto objemu musí standardně být rozměr každého z výstražných symbolů 16 x 16 mm.

32. Žalobkyně přitom nemá pravdu, že by určení požadovaného rozměru 16 x 16 mm bylo správním uvážením žalovaného: tento rozměr je jednoznačně stanoven v tabulce č. 1.3 v příloze č. 1 nařízení CLP, do níž byl včleněn s účinností od 19. 4. 2011 [nařízením Komise (EU) č. 286/2011]. Požadavek na rozměr symbolu 16 x 16 mm ostatně vyplývá i z Pokynů ECHA pro označování a balení, na něž upozorňovala v prvostupňovém rozhodnutí i ČIŽP, v nichž se uvádí, že pokud velikost štítku umožňuje použití tohoto rozměru, musí být použit³. Pouze jako naprosto minimální požadavek (*ultima ratio*) pak platí, že plocha výstražného symbolu nesmí být menší jak 1 cm² (10 x 10 mm). Tento rozměr by měl mít výstražný symbol logicky pouze tehdy, pokud je z objektivních důvodů rozměr štítku menší než minimálních 52 x 74 mm (jinak by byl menší než je 1/15 minimální plochy štítku).
33. S ohledem na to, že z protokolu o kontrole vyplývá, že štítek na obalu přípravku o objemu 150 ml měl velikost 125 x 135 mm (tedy přibližně dvojnásobek minimálního rozměru štítku), nelze dovodit, že by žalobkyně naplnila hypotézu dovolující užití rozměru menšího než 16 x 16 mm. Objektivně mohla přípravek opatřit dostatečně velkým štítkem a také tak učinila. Stejně tak mohla objektivně štítek označit i výstražnými symboly o rozměru 16 x 16 mm. To žalobkyně ve skutečnosti ani nerozporuje; v průběhu řízení ani netvrdila, že by spadala pod výjimky z čl. 17 ve smyslu čl. 29 odst. 1 nařízení CLP.
34. Jinými slovy tedy nebyl důvod „aktivovat“ výraz „pokud možno“, výstražný symbol proto měl mít rozměr nejméně 16 x 16 mm. Tento požadavek zde nepochybně bylo možné objektivně splnit (žalobkyně netvrdí opak). Pokud měl výstražný symbol na přípravku pouze 10 x 10 mm, je zřejmé, že žalobkyně tomuto požadavku nedostála a dopustila se předmětného přestupku.

IV.B Povinnost uvést telefonní číslo u identifikace dodavatele biocidního přípravku /vzájemný vztah nařízení BPR a nařízení CLP/

35. V tomto případě se měla žalobkyně dopustit přestupku tím, že na obalu přípravku v baleních o objemu 60 ml i 150 ml nebylo u identifikace dodavatele uvedeno telefonní číslo.
36. Podle nařízení BPR, konkrétně jeho čl. 69 odst. 2 písm. d) platí, že označení biocidního přípravku musí mimo jiné obsahovat zřetelně a nesmazatelně „jméno (název) a adresa držitele povolení“. Vedle toho je zde ovšem i čl. 17 odst. 1 písm. a) nařízení CLP, podle něhož „látko nebo směs klasifikovaná jako nebezpečná a zabalená v obalu musí být označena štítkem, který obsahuje tyto prvky: a) jméno/název, adresu a **telefonní číslo dodavatele nebo dodavatelů** [...]“ (zvýraznění doplněno soudem).

³ V originále: „If possible” refers to the size of the label and thus if the label size allows for a larger pictogram, then this must be used. In Pokyny ECHA pro označování a balení v souladu s nařízením CLP (ES) č. 1272/2008, str. 45-46. Dostupné z: https://echa.europa.eu/documents/10162/2324906/clp_labelling_en.pdf/89628d94-573a-4024-86cc-0b4052a74d65?_t=1614699079965 [cit. 4. 8. 2023].

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

37. Žalobkyně je toho názoru, že nařízení CLP se aplikuje pouze tehdy, pokud nařízení BPR některou otázku výslovně neupravuje. To opírá i o použití slova „*případně*“ na konci čl. 69 odst. 1 nařízení BPR, citovaného výše, jež tedy podle ní jednoznačně stanovuje pouze subsidiární aplikaci nařízení CLP. Pokud je v čl. 69 odst. 2 písm. d) nařízení BPR zvláštní úprava ve vztahu k biocidům – v podobě požadavku na název a adresu držitele povolení – obsažena, nelze subsidiárně aplikovat nařízení CLP. Přinejmenším ne pro obecnou zásadu přednosti zvláštní úpravy před úpravou obecnou. Nad rámec toho pak žalobkyně dodává, že na svých výrobcích uvádí i své internetové stránky, kde lze dohledat telefonní kontakt na bezplatnou linku.
38. Na druhé straně je podle žalovaného přípravek nejen biocidním přípravkem ve smyslu nařízení BPR, ale je zároveň i nebezpečnou chemickou směsí. Je tak na něj třeba plně aplikovat požadavky na balení a označování ve smyslu nařízení CLP. Žalovaný též upozornil, že neuvedení telefonního čísla na obalu přípravku se do výše uložené pokuty nijak nepromítlo.
39. Podle soudu ani tento žalobní bod není důvodný.
40. Je třeba zdůraznit, že přípravek je nepochybně biocidním přípravkem. Zároveň ovšem z jednotlivých podkladů vyplývá (a žalobkyně nenamítá opak), že přípravek je taktéž látkou nebo směsí ve smyslu nařízení CLP. Ostatně, o tom svědčí již jen to, že přípravek musí být označen výstražnými symboly nebezpečnosti ve smyslu nařízení CLP (viz první žalobní bod), kdy se spor mezi účastníky nevedl o povinnosti označit přípravek výstražným symbolem, ale o jeho velikosti. Přípravek žalobkyně je proto biocidním přípravkem a současně nebezpečnou látkou, resp. směsí ve smyslu nařízení CLP.
41. Jádrem sporu mezi stranami je zde zejména význam slova „*případně*“ v čl. 69 odst. 1 *in fine* nařízení BPR. Žalobkyně podle soudu zcela mylně vyvozuje, že slovo *případně* je zde příkazem k subsidiární aplikaci nařízení CLP. Vzájemný vztah mezi nařízením BPR a CLP totiž není vztahem subsidiarity, popřípadě vztahem obecného a zvláštního.
42. Je třeba si uvědomit, že pojem biocidní přípravek ve smyslu nařízení BPR a nebezpečná látka a směs ve smyslu nařízení CLP se vzájemně nevylučují – jsou to dvě odlišné kategorie chemických látek (k tomu srov. též čl. 1 odst. 5 nařízení CLP, které nevylučuje biocidní přípravky z působnosti CLP). Biocidní přípravek je užší skupinou látek nebo směsí určenou obecně ke zneškodnění škodlivých organismů [čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení BPR]. Nebezpečnou látkou ve smyslu nařízení CLP je látka nebo směs, která ve smyslu čl. 3 nařízení CLP naplňuje kritéria fyzikální nebezpečnosti, nebezpečnosti pro zdraví nebo pro životní prostředí. Biocidní přípravek může i nemusí být zároveň nebezpečnou látkou nebo směsí ve smyslu nařízení CLP. Pokud jí ale je, je třeba na něj souběžně vedle nařízení BPR vztáhnout i nařízení CLP.
43. O tomto vzájemně se doplňujícím (nikoliv ale vylučujícím se) vztahu svědčí i čl. 2 odst. 3 nařízení BPR, který stanoví, že „*není-li v tomto nařízení nebo v jiných právních předpisech Unie výslovně stanoveno jinak, nejsou tímto nařízením dotčeny tyto akty [...]*“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Mezi *těmito akty* je v čl. 2 odst. 3 písm. m) uvedeno i nařízení CLP. S ohledem na to, že čl. 69 odst. 1 nařízení BPR nestanoví jinak (aplikaci nařízení CLP nevylučuje, ba naopak ji výslovně připouští), není vztah mezi nařízením BPR a nařízením CLP vztahem subsidiarity, ale vztahem právních předpisů, které se vzájemně doplňují. Z toho důvodu nelze mezi oběma nařízeními uplatnit ani obecnou zásadu

přednosti zvláštní úpravy před úpravou obecnou (*lex specialis derogat legi generali*), a to jednoduše proto, že nařízení BPR není zvláštním předpisem vůči nařízení CLP.

44. Kromě toho soud poukazuje i na jiný možný význam slova *případně*, jenž je spojen s tím, že nařízení BPR v čl. 69 odst. 1 poukazuje primárně na použití směrnice 1999/45/ES (bez jakéhokoliv omezení), kterou nařízení CLP nahradilo, nicméně směrnice se stále do roku 2015 přechodně používala. Význam tedy může spočívat i v tom, že nařízení CLP je nutné použít v případě nepoužití směrnice.
45. Každopádně lze uzavřít, že výraz *případně* není zcela jistě příkazem k subsidiární aplikaci nařízení CLP v případech, které BPR neupravuje, ale je příkazem pro souběžnou aplikaci nařízení CLP *v případech*, kdy je biocidní přípravek i nebezpečnou látkou. Jinými slovy, je-li biocidní přípravek i látkou nebo směsí naplňující kritéria nařízení CLP, je třeba na něj vedle nařízení BPR vztáhnout nařízení CLP. O tom konečně svědčí i čl. 4 odst. 4 nařízení CLP: „*Pokud je látka nebo směs klasifikována jako nebezpečná, dodavatelé zajistí, aby látka nebo směs byla před uvedením na trh označena a zabalena v souladu s hlavy III a IV*“. Citované ustanovení nepředpokládá žádnou výjimku pro biocidní přípravky.
46. V tomto případě obě nařízení shodně požadují pro identifikaci držitele povolení (dodavatele) uvedení jeho jména (názvu) a adresy. Nařízení CLP k tomu navíc vyžaduje uvést jeho telefonní číslo. Kritéria CLP (v tomto případě požadavky na označení látek nebo směsí ve smyslu jeho čl. 17) doplňují (rozšiřují) rámec požadavků na označení biocidních přípravků ve smyslu čl. 69 nařízení BPR. Držitel povolení u biocidního přípravku, který je zároveň látkou nebo směsí ve smyslu nařízení CLP, tak musí na obalu přípravku uvést i své telefonní číslo. Uvedení webových stránek dodavatele (kde sice lze telefonní kontakt dohledat) není dostačující, neboť čl. 17 odst. 1 písm. a) nařízení CLP zní jasně – je třeba *přímo* uvést telefonní číslo.

V. Závěr a náklady řízení

47. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Pro pořádek dodává, že ačkoli se věc týkala výkladu unijního práva, považoval ve smyslu rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 6. 10. 1982, věc C-283/81, *Srl CILFIT*, řešené otázky za natolik zřejmé (*acte clair*), že neshledal důvod podat Soudnímu dvoru předběžnou otázku. Žalobkyně ostatně takový postup nenavrhla a zdejší soud ani není povinen tak učinit (není soudem poslední instance).
49. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. srpna 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu